

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Højsang

Citation: Larsen, Thøger: "Højsang", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid57279/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Aften

Det damper af Eng, det skinner af Dugg,
og Vandene slumrer i vage Vugg.

Der daler Fred over Jorden ned
og over mit Hjertes Ensømhed.

Den glider saa sagtelig fra det blaa,
hvor evige Verdner lydløst gaa.

Min Sjæl er af dybe Drømme fuld,
den spejder og lytter over Mark og Muld.

Og Dæmringen drømmer i Vest og Nord,
og Smaaskyer sover højt over Jord.

Jeg renser mit Blik i Himlens Blaa
og gemmer i mit Sind alt fagert, jeg saa.

Højsang

Opstandelsen svulmer
gennem døde Skove,
brister frem til Liv
i Knop ved Knop.
Den hele Vinter Skovene stod
som Dødningsfylker
af graa Skeletter
med vredne, knoklede Grene.
Da kom fra det høje
Opstandelsens Kraft
og fra Dybets Aarer
Opstandelsens Saft.

Der gik Skabelsens Dage over Jorden,
der gik Lysets Bliv:
»Bliv Grøde! Bliv Liv!
Bliv Skønhed, du friske,
alle stærke Drømmes Moder!»

Lad mig love, lad mig prise
i ærbødige Rhythmer
dig, min Hjerteglædes Rodmund,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet – Halleluja! –
være Jorderiges Vaar!

*

Skarer af udspændte Vinger
ror i den lysende Luft.
De sol-kære Fugle
med Soltiden komme;
de vil synge, de vil kviddre,
de vil elske, de vil yngle
under Løvsales Hvælvinger –
hil deres Kærligheds Id!

Jeg hører Hannernes Højsang klinge:
»Kom, elskede Hun! Det er Vaar!
Du kan tro, der er Varme under min Vinge,
og mit Hjerte med Elskov slaar!»

Hellige Vaar!
Giv ogsaa *mig*, giv *mig* igen
min fagre Kærlighed!
Giv mig min vilde Lyst igen,
og tag for den
min lunkne Hjertefred! –

Lad mig love, lad mig prise
i ærbødige Rhythmer
dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet – Halleluja! –
være Jorderiges Vaar!

*

Der gaar Skabelsens Dage over mit Hjerte –
der er Kys i mine Tanker,
der er Kys for tusind Læber
for tusind Blomsters Blade,
for tusind skønne Kvinder!

O – hvilken Bølge for en eneste een,
om hun dukker sig deri,
inden Vaaren er forbi!

Skøn Jomfru! Tør du færdes,
hvor jeg baner Vej?

Al Jorderigs Ungdoms Attraa sig slynger
omkring mine Tanker som Elvertaage,
saa Sind og Solskin og Himmel gynger,
mens drukne Sanser kogler og synger:

Hvad skal Lin om fagre Former
al den lyse Nat i Vaaren?
Hvad skal Tvang, hvor Længsel stormer,
ungdomsbaaren, høvdingkaaren?
Se til Fuglen under Himlen!
Se paa Vang til Blomstervirvlen!
Himlens Fugl og Markens Lilje
følge deres Ungdoms Vilje
hele Vaaren! –

Skøn Jomfru! Din Færd
følge min Vej!
Mit Væsens Hvælv
er et flammende Skælv –
jeg er mer end en Verden –
med min Vinge over dig!

Vi vil sorgløst trampe Slangen under Hæl
mellem brunstige Blomster i Enge!
Jeg elsker baade dit Legem og din Sjæl,
men veed ej, hvor sandt og hvor længe. --

Lad mig love, lad mig prise
i ærbødige Rhytmer
dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet – Halleluja! –
være Jorderiges Vaar!

★

Atter vil den sagte komme,
Tiden, da min Sol er omme,
da min Tungsind holder Vagt
over Jord i Dødens Magt --
naar Fuglene er fløjne --
naar Violerne ligge
med brystne Øjne --
naar Stormen hvæsser Skumkam
paa Vandenes Flade --
naar Stormen dømmer Dødsfald
over Rosernes Blade --
naar Løvet gulner
og Døden dæmrer
over Skov og Vænge,
over Agre og Enge.

Men nu vil jeg love
i ærbødige Rhymer
dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet – Halleluja! –
være Jorderiges Vaar!

Vintermorgen

Klinterne blaaner i Taage –
og Vintersolen, der stiger fjern,
ligner en Plade af gjødet Jern . . .
frossen Sne under Skoene knirker,
og alle nære Skrænter ser ud
som Ruiner af kalkede Kirker.

Isen ruger paa Vande trindt,
som var Bølgefladen stivnet til Flint
i en mørk, forbitret Stund.
Jeg føler mit Sind af Kulden tynges,
Rimen stænker med graat mit Haar,
hen over Sti som en Gubbe jeg gaar,
vil atter ved Sol forynges.

Hen over Sti som en Gubbe jeg gaar
mod Byen, bag hvilken Bakkerne slaar
en Bue, aaben mod Fjorden.
Og Byen er dybt under Taagen sænkt
som Sodom under det døde Hav;
den røber sit Liv alene
ved Vognes Rullen og Hestes Trav
paa Gadernes haarde Stene.